

عنوان مقاله:

زنان و برابری حقوقی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی حقوق و توسعه پایدار جامعه مدنی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

لیلا علی کرمی - دکترای حقوق بین الملل

خلاصه مقاله:

مبارزات حق طلبانه زنان در کشورهای مختلف و حضور آنها در سطوح بین المللی از اوائل قرن بیستم به بعد موجب تغییرات چشمگیری در وضعیت حقوقی آنها شد. در دهه سازمان ملل برای زنان یعنی سال های 1976 تا 1985، تلاش های گسترده ای در سطوح ملی، منطقه ای و بین المللی برای پیشبرد حقوق زنان صورت گرفت. در عرصه حقوق بین الملل و در راستای تضمین برابری حقوقی زن و مرد، کنوانسیونهای بین المللی متعددی تهیه و تدوین شد. مهمترین سند بین المللی در این زمینه کنوانسیون رفع همه اشکال تبعیض علیه زنان (سیدا) است که در 18 دسامبر 1979 توسط مجمع عمومی سازمان ملل متحد به تصویب رسید. این کنوانسیون در تاریخ 3 سپتامبر 1981 بعد از امضای 20 کشور قابلیت اجرا یافت. اصول کنوانسیون در برگیرنده برابری حقوقی و عرفی زن و مرد در کلیه امور از جمله زندگی خانوادگی و اجتماعی است. کنوانسیون در ماده اول خود هر نوع تبعیض جنسیتی علیه زنان، یعنی هر نوع رفتار متفاوت به واسطه جنسیت را ممنوع اعلام کرده است. کنوانسیون شامل یک مقدمه و 30 ماده است که در برگیرنده اصولی جهت تضمین برابری حقوقی زن و مرد در عرصه های اجتماعی، سیاسی، اقتصادی و خانوادگی است. البته کنوانسیون علاوه بر تساوی حقوقی به برابری عرفی زن و مرد نیز توجه داشته، یعنی کنوانسیون از دولت ها می خواهد علاوه بر اصلاح قوانین تبعیض آمیز و تصویب قوانین جدید، در اصلاح آداب و رسوم که ناقض برابری زن و مرد هستند نیز بکوشند. به طور کلی هدف اصلی کنوانسیون تضمین برابری حقوقی و عرفی زن و مرد در کلیه امور از جمله زندگی خانوادگی و اجتماعی است که به طور خاص در مواد 2 و 16 این سند تجلی یافته است. این مقاله به بررسی کنوانسیون و نحوه تاسیس و عملکرد کمیته اجرایی آن پرداخته و روند طرح کنوانسیون در مجلس شورای اسلامی و وضعیت فعلی آن در سیستم حقوقی ایران را مورد بررسی قرار می دهد.

کلمات کلیدی:

کنوانسیون، تبعیض علیه زنان، مجلس، تصویب، برابری حقوقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/968925>

